

Očekivanja glede odličja gotovo su ispunjena u potpunosti. Osvojili smo pet medalja od kojih jedna je zlatna, dvije su srebrne i dvije brončane. Primjereno rezultatima, po starom dobrom običaju, priređena je proslava diljem lijepe naše. Svi su euforični. U zemlji u kojoj je toliko socijalnih problema i koja godinama muku muči s krizom svaki uspjeh podiže optimistička očekivanja. Tako je i s ovogodišnjom Olimpijadom.

Pitanje koje mi se postavlja glasi: da li ima mjesta bilo kakvom zadovoljstvu?

Vaterposlisti, košarkaši, nogometaši, itd....., nisu bili učesnici olimpijskih igara usprkos činjenici da se je u Hrvatskoj igrao dobar vaterpolo, dobra košarka, dobar nogomet.....

Odgovor na pogoršanje stanja u hrvatskom sportu uporno «amortiziraju» sportaši koji odricajući se svega pa i svoje mladosti, uz pomoć roditelja, ostvaruju vrhunske rezultate. Brat i sestra Kostelići samo su najpoznatiji primjer. Blanka Vlašić iako nije uspjela na olimpijskim igrama spada u sam vrh u svojoj disciplini (skok u vis). Dobitnici odličja bez izuzetaka su to psotigli svojim naporima a država je tek aplaudirala i dočekivala iste kada su ostvarili vrijedan rezultat. Brončana medalja u tenisu rezultat je individulanog rada. Brončana medalja Pašalova ima gotovo iste karakteristike (napokon on je Bugarin). Srebrna medalja u velsanju djelo je samozatajnih veslača koji i danas žive vrlo vrlo skromno. Jednako se tako može reći i za srebrnu medalju u plivanju. Što se tiče rukometaša znamo da su gotovo svi igrači «na privremenom radu u inozemstvu» kao što je to Španjolska i Njemačka. Sve u svemu za Hrvatsku ih veže nacionalni ponos i činjenica da su rođeni u Hrvatskoj. Premalo da bi se odličja mogla odrediti kao nacionalni rezultati. Ipak političari su prepoznali mogućnost svoje promocije i nisu propustili priliku. Ipak građani Hrvatske svojim su negodovanjem dali na znanje političarima da su se okupili zbog sportaša a ne zbog političara. Tako se je tragičan slučaj zbio na dočeku u Zagrebu kada braću Skelin nisu propustili na binu. Odista tragično. Uostalom to je svojevrsna dijagnoza stanja u našem sportu i oko njega. Na sreću Split je reagirao mnogo primjerenije.

Najveći broj odličja vezan je uz Split. Koji su razlozi tome teško je reći. Međutim znakovito je da je pored sprtaša Split nesrazmjerno bogat pjevačima. Tako su sport i zabava glavni proizvodi Splita. Činjenica da je gospodarstvo u Splitu devastirano samo je djelomičan odgovor. Šibenik glede gospodarstva stoji još gore. Očito nima Splita do Splita.

Po našem starom običaju sve će se brzo zaboraviti. Život ide dalje. Sport će i nadalje ostati na marginama društva što znači da će eventualni rezultati biti odraz napora pojedinaca a ne programirane aktivnosti društva.

Prema tome, svim sportašima čestitke. Svim sportašima koji su bili na Olimpijskim igrama «kapa dolje». Konačno važno je sudjelovati. Izdvajanja za sport ne daju nam za pravo očekivati ništa više osim učestvovanja. Predlažem da odlazak na olimpijadu bude nagrada sportašima za mukotrpn rad.

Olimpijada

Autor Guste Santini

Četvrtak, 02 Rujan 2004 20:30
